

[Ebba Strange]

dighed i øvrigt, og derfor er det det ord, vi har til den slags institutioner.

Når vi i SF synes, det er et godt forslag, er det også, fordi det jo er noget, vi har diskuteret gennem en række år, også i forbindelse med småbørnskommissionens slutbetænkning, der kom i 1981. Mit indtryk er, at vi har haft lidt svært ved at finde ud af, hvad det var for en model, vi skulle anvende. Nu har VSerne altså valgt den norske model, og det tror jeg er rigtigt. Under udvalgsarbejdet kan vi eventuelt dykke lidt mere ned i den.

Når vi synes, det er rigtigt, og tror, det er vigtigt, at der oprettes sådan en institution, er det, fordi selv om der nok findes alle de steder, som både hr. Helge Adam Møller, ministeren og fru Birthe Rønn Hornbech nævnte, ved vi, at børnene mange gange er følelsesmæssigt i klemme i forhold til deres forældre, i forhold til deres lærere i skolen, og socialforvaltningerne skal ganske vist ifølge bistandsloven tage sig af og holde øje med de vilkår, hvorunder børn lever, men vi ved godt, at det specielt bliver de sociale forhold, de sociale myndigheder tager sig af.

Jeg kan huske, at dengang BRIS, Børns Rettigheder i Samfundet, en organisation, der blev oprettet i begyndelsen af 1970erne, var en aktiv og velfungerende institution, fik den faktisk mange henvendelser fra børn, der ikke rigtig vidste, hvor de skulle gå hen. Måske det handlede om uoverensstemmelser med forældrene, og hvor går man hen med dem? Socialforvaltningen skal jo også tage sig af forældrenes problemer.

Derfor synes vi, det ville være en god vej at gå. Selv om der er mange i dette land, der tager sig af børnene, mangler vi efter vores opfattelse alligevel dette helt uafhængige organ.

Vi har haft nogle henvendelser i folketingets ungdomsudvalg fra forældre, samkvemsforældre, skilsmisseforældre og den slags, som gerne ville bruge sådan en børneombudsinstitution til også at varetage deres tarv, og det, vi oplever både i skilsmissesager og i sociale sager, er jo, at hjælpeforanstaltningerne kommer til at varetage de voksnes tarv, fordi det er de voksne, der henvender sig, det er de voksne, der er oppe at slås om det ene eller det andet, ofte desværre om børnene, mens børnene kommer i klemme i de sager. Børnene kommer i klemme i fjernelssager, i skilsmissesager, i sager, hvor forældrene er

uenige og oppe at slås. Børnene kommer i klemme i skolerne mange gange, hvor de heller ikke rigtig ved, hvor de skal gå hen, og hvad de tør sige til hvem, og det hænger jo sammen med, at børnene ikke har magt i forhold til de voksne.

Endelig er der spørgsmålet om, hvor meget vi ved om børns behov, og hvorfor vi ikke tager mere hensyn til dem. Jeg er såmænd enig med ministeren i, at vi ved kolossalt meget om børns behov. Når der ikke bliver taget mere hensyn til dem i planlægningsarbejde og andet politisk arbejde, tror jeg, det er, fordi børn ikke har nogen magt at sætte bag deres henvendelser, bag deres ønsker, bag deres krav. Det er der så mange andre organisationer der har. Derfor tror jeg, de har brug for, at vi aktivt giver dem den støtte, der kan ligge i dette forslag.

#### Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne dele det radikale venstres indstilling til dette forslag op i to betragtninger. Den ene er det formelle, den form, man har givet forslaget, og den anden er det indhold, som det drejer sig om.

Om ombudsmandsbegrebet er der allerede sagt meget herfra, og jeg vil sige, at vi hører til dem, der er betænkelige ved at udvande ombudsmandsbegrebet. Ombudsmandsbegrebet er noget specielt dansk, så meget, at det med sit danske ord går ind i andre folks sprog, og vi opfatter det primært som en overordnet myndighed, hvortil man kan klage over andre myndigheder, og som det er blevet sagt, en overordnet myndighed, der har kompetence til at påpege fejl ved den forvaltning, vi alle sammen skal leve under. Vi vil derfor være betænkelige ved, at man på en række områder opretter ombudsmandsinstitutioner, og vi tror i øvrigt heller ikke, at det i denne sammenhæng er en særlig god idé at oprette en central myndighed.

Ser man på, hvad det er, der foreslås i selve teksten til folketingsbeslutningen, kan jeg ikke lade være med at påpege, at det må være flere forskellige mennesker, der har lavet den, for jeg kan ikke rigtig se, at der er den store sammenhæng mellem det, at det skal være et planlægningskontor, en høringsinstans eller en central instans, som tager initiativer til lovgivning, og så den tekst, som helt klart er skrevet for børn. Det synes jeg i øv-